

I(ntegra) — a kereszt betűi ezt az igazságot is hirdetik. A lélek, *a lelkiismeret*, *a «sulphur» tüze újítja meg*. Nem az ágyúk tüze. A «mi» mercuriusunk, az azoth, *mossa le bűneinket*, a «száraz víz», amelytől nem lesz nedves a kezünk. Ez az a «nagy medicina», amittől meggyógyul a beteg lélek.

És ez vezet bennünket vissza Istenhez.

Az azoth jele a kígyó, amelyik a farkába harap.

A *prima materia Istenből származik* s születésen, életen, szenvedésen, tűzön és halálon keresztül megtisztulva *Istenhez tér vissza*. Hermes fiai misztikus művükben ezt az önmagába visszatérő utat ábrázolták s ezt az evolúciót *élték át*.

Alchimia est impuri separatio a substantia puriore. Most már tudjuk ; a tisztátalanságokat ki kell küszöbölni a tiszta substanciából. *Ez az alkimia és ez a Tudomány.*

* * *

S mert ezt, úgy-e, sikerült megértenünk, — még ma hozzáfoghatunk, hogy megcsináljuk a «bölcsék követ.» Hogy aztán gazdagok legyünk, egészségesek és hosszú életűek, — tegyük hozzá, mint *igaz alkimisták* szokták — per *J.(esum) C.(hrustum) D.(ominum) N.(ostrum)*, a *Mi Királyunk*, a *Nagy Elixir* által.

ASSZONY AZ ESŐBEN.

*Áll, csak áll . . . és merőn bámul a sarki árus
meghervadt virágaira. Ruhája megereszkedett
mint eső után a lomb és gyűrve leroskadtt
egész a kövezetig, mintha a vízcseppek terhén túl
a hozzátartozó törődött test fájdalomát is hordozná.*

*A haja csapzott és fehér fényt záporoz, a rossz kalap
és jelemás cipő, mint idegen tárgyak, szinte leválnak róla
és külön fájdalommal cipelik sorsuk alázatát.*

*Az eső szemetel. S arcán, ezen a szegény ráncosra
szántott hegyoldalon alápereg, s ő tűri mozdulatlanul,
mint barázdás ölü föld az áldást.*

*És a szeme, ez a két mélyöblű kút, különös vággyal
a virágok szépségét issza, mintha tavaszt szeretne
hazudni magának, vagy talán elmúlt ifjúságának
emlékét kutatja és a letépett virágok sorsában
a magáét érzi halálos fájdalommal fölsikoltani.*

Nagy Méda.